

Vincent Draaijer

In de serie De Mooiste Gezichten van Zutphen mag ik deze week het verhaal vertellen van een rasechte Zutphenees wiens leven – zowel op werkvlak als privé – nog altijd diep geworteld is in deze stad. Op bijzondere wijze zijn die twee nauw met elkaar verweven.

Voor de foto spreken we af aan de IJssel, op een plek niet ver van waar hij altijd heeft gewoond en waar hij vroeger vaak ging chillen met zijn broers en vrienden. Later, als we elkaar bij hem thuis spreken, begint hij te vertellen: 'Ik ben geboren in de Zuidwijken en woonde de eerste drie jaar aan de Moesmate. Na de scheiding van mijn ouders verhuisde mijn vader naar de Waarden en mijn moeder naar de Stokebrand. De scheiding verliep allesbehalve harmonieus, en dat heeft diepe indruk op me gemaakt, al werd ik me daar pas op latere leeftijd van bewust. Ik pendelde tussen beide huizen, maar woonde het grootste deel van de tijd bij mijn moeder. Het was tegelijk ook een fijne periode. Ik was veel buiten en speelde vaak in de buurt, het was de opkomst van Tony Hawk en Jackass dus we waren vooral bezig met skateboarden en zo hard mogelijk de bosjes inrijden met skelters en winkelwagentjes met vooral bij de "wiebelwap", een grote speelplek waar je ook kon crossen met je BMX. Veel van de mensen die ik nu nog spreek, heb ik daar leren kennen.

Na twee jaar kreeg mijn vader een nieuwe partner, die al een gezin had met zeven kinderen van uiteenlopende leeftijden. Ik was de jongste en vond het in het begin spannend en overweldigend. Maar uiteindelijk heb ik daar ook hele mooie herinneringen aan. Zo chillden we vaak op zolder, iets wat we het 'familiebed' noemden. Eerst speelden we Duck Hunt op de Nintendo, en later legden we dan matrassen op de grond om er met zijn allen te slapen. Ik ben opgegroeid in gezinnen waar altijd ruimte was voor anderen, en waar de deur voor iedereen openstond.'

Als hij daarop terugkijkt, realiseert hij zich dat zijn liefde voor het vak dáár is ontstaan. Zoals hij het zelf zegt: "Daar heb ik de kern van gemeenschapszin ervaren", iets wat als een rode draad door zijn leven loopt – zowel in de familie als in de buurt. Toch was het aanvankelijk niet duidelijk welke richting hij op wilde qua werk. Wel wist hij zeker dat hij 'iets sociaals' wilde doen. Hij hield ook van filosoferen, maar hoe dat zich zou vertalen naar werk, was nog onduidelijk. Omdat hij vanaf jonge leeftijd drums en gitaar speelde, overwoog hij ook het conservatorium.

Zijn eerste baantje was als afwasser in een restaurant, waar hij veel leerde over samenwerken en cultuur. Na het vmbo ging hij naar de havo, maar die opleiding strandde uiteindelijk op een onvoldoende voor wiskunde. Vervolgens koos hij – geïnspireerd door een vriend – voor Business & Management, maar dat bleek geen goede match. De dood van zijn opa, met wie hij een hechte band had, kwam hard aan. Hij had nooit eerder zoiets van dichtbij meegemaakt, en de impact was zo groot dat hij in een existentiële crisis terechtkwam, die uitmondde in een langdurige burn-out. Tijdens zijn burn-out begon hij filmpjes te posten van gitaarrifjes die hij had bedacht. Tot zijn verbazing groeide dit op Instagram uit tot ruim twintigduizend volgers wereldwijd – een enorme boost voor zijn zelfvertrouwen en een hernieuwde verbinding met de buitenwereld. Ook hielp het hem enorm dat hij begon met krachtsport en het skateboarden weer had ontdekt. 'Ik zit veel in mijn hoofd,' zegt hij, 'en trainen en combinatie van lichamelijke beweging en sociale interactie hielp me om op een andere manier contact te maken met mijn lichaam en mijn gevoel.' Daarnaast is muziek dé rode draad in zijn leven geweest. "Hardcore punk muziek en alles eromheen is tot op de dag van vandaag een bron van energie en inspiratie voor mij."

'Na die moeilijke periode krabbelde ik daar langzaam uit en ben ik uiteindelijk in het welzijnswerk terechtgekomen. Sinds een aantal jaren werk ik voor Perspectief Zutphen als sociaal makelaar in de Zuidwijken, daar waar ik zelf opgroeide. Een van mijn aandachtsgebieden is de landelijke organisatie Join Us, gericht op het bestrijden van eenzaamheid onder jongeren. Via projecten als Geluid van Binnenuit kan ik bovendien Vincent Draaijere voor muziek combineren met mijn werk.'

Zijn liefde voor Zutphen zit diep. 'Als ik met de trein terugkom van mijn opleiding Social Work en ik zie de torens Contact Zutphen-Warnsvelds thuiskomen. Er heerst hier een onskent-ons-mentaliteit, maar tegelijkertijd ervaar ik de anonimiteit van een stad en ik ontdek nog altijd nieuwe details in de stad als ik omhoog kijk.'

De sympathieke man die nog steeds voor de lol in een band speelt en wiens tatoeages symbool staan voor wie hij écht is, is niemand minder dan Vincent Draaijer.